

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6888/05
14.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником суда Вером Маринковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Управа за управне послове, бр. 03/3-205-3101/05 од 19.8.2005. године, у предмету престанка својства избеглог лица, у нејавној седници већа одржаној дана 14.9.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Управе за управне послове, бр. 03/3-205-3101/05 од 19.8.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Комесаријата за избеглице Републике Србије у Београду, бр. 207-132692 од 18.4.2005. године, а којим решењем је тужиоцу укинут статус избеглог лица.

У тужби поднетој овом суду тужилац оспорава законитост оспореног решења због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводи, да му је статус прогнаног лица признат 1998. године, као избеглом лицу са подручја Републике Српске Крајине – Барања, да нема држављанство Републике Србије а да је у међувремену остварио право на пензију из Републике Хрватске али се није вратио да живи у истој. Наводи да је у проведеном управном поступку није правилно ни потпуно утврђено чињенично стање јер му није могло бити укинута својство избеглог лица на основу чл. 18. ст. 1. тач. 2. Закона о избеглицама, због непријављивања насталих промена, с обзиром на напред изнето. Дајући детаљне разлоге у тужби предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије, као неосновану.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења се види да је тужени орган оценио да је правилно поступио првостепени орган када је, утврдио да тужилац није пријавио промене које су наступиле од признавања својства избеглог лица, сходно чл. 18. ст. 1. тач. 2. Закона о избеглицама и укинуо му избеглички статус.

Међутим, ни из образложења оспореног решења, као ни из првостепеног решења од 18.4.2005. године, не може се закључити на основу којих чињеница су и тужени и првостепени орган утврдили да су код тужиоца од признавања својства избеглог лица наступиле промене које су од утицаја на даље признавање оваквог статуса, због чега су и оспорено решење туженог, као и ожалбено решење које је било предмет оцене туженог органа, донети уз повреду одредби чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/2001). При томе, у списима предмета налази се само појединачни извештај Центра за обраду података у коме је за тужиоца, у оквиру података од значаја за ревизију избегличког статуса констатовано да је тужилац продао – разменио имовину у држави из које је избегао. Међутим, из списка предмета се не види на основу чега је уопште тужени утврђивао чињенично стање од значаја за примену чл. 18. ст. 1. тач. 2. Закона о избеглицама ("Службени гласник РС", бр. 18/92 и 45/02), као основа за доношење решења као и одлуку из става 2. и 3. диспозитива првостепеног решења, које не садржи никакве разлоге у образложењу, што такође представља битну повреду чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку.

Осим наведеног, тужилац је у жалби истакао да су нетачни наводи из образложења првостепеног решења од 18.4.2005. године, да није пријавио промене које су настале од признавања својства избеглог лица, а које наводе тужени у оспореном решењу уопште није ценио, иако је био дужан да то учини, чиме је у доношењу оспореног решења повредио одредбу чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку тужени орган ће потпуно утврдити чињенично стање битно за одлучивање у овој управној ствари, па ће тек на основу тако утврђеног чињеничног стања у правилно проведеном поступку у коме ће омогућити и вчешће тужиоцу применом материјално-правних прописа, донети на закону

засновану одлуку, при чему треба да има у виду примедбе суда у погледу поступка, као и правно схватање суда изнето у образложењу пресуде, а које је обавезујуће за тужени орган на основу одредбе чл. 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да су основани поменути наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужица, Врховни суд Србије је, на основу одредбе чл. 41. ст. 2. у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 14.9.2006. године, У. 6888/05

Записничар, Председник већа - судија

Вера Маринковић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК